

Voorpublicatie van 2 hoofdstukgedeelten

© 2009 G-design

Niets uit deze uitgave mag gekopieerd en/of verspreid worden zonder schriftelijke toestemming van de auteur

*“Het leven is een open boek...
je schrijft de bladzijden zelf...”*

~ Willy De Ville ~

LEVEN & DOOD

Vrijdag 7 augustus 2009 14:45 uur, Marja een goede vriendin van ons uit Zeeland stuurt me een sms-bericht dat ze het gerucht heeft vernomen dat Willy De Ville is overleden. Of ik het kon verifiëren? Willy is al enkele maanden ziek en lijdt aan alvleesklierkanker. Via de Internationale Willy De Ville-Mink De Ville fanclub werden de 650 leden al op de hoogte gehouden over zijn ziekte middels nieuwsbrieven per e-mail en via het officiële fanclub orgaan per post simpelweg *Willy De Ville* genaamd. Het laatste nummer van het fanclubblad bevatte een A4'tje als bijlage dat opende met: *“Het valt me zwaar om de brief/ nieuwsletter te typen. In het laatste fanblad heb je kunnen lezen dat Willy het op dit moment zwaar heeft. In eerste instantie dacht men dat het Hepatitis C [een virale leverontsteking] was en dat klopt ook wel, maar hij werd zieker en zieker. Vandaar dat er in maart en april 2009 meerdere onderzoeken zijn uitgevoerd. De onderzoeken hebben aangetoond dat er helaas meer aan de hand is.”* [alvleesklierkanker dus]. De brief eindigde met: *“Uiteraard heeft de fanclub namens ons allen rozen gestuurd. Ik snap dat er nu direct een groot aantal vragen bij je opkomt. Ik ga die nu niet beantwoorden. De situatie is niet rooskleurig en behoorlijk ernstig.”* Was getekend Gurrie van Brug [fanclub voorzitter]. In de brief stond verder dat Willy's vrouw Nina een speciaal verzoek aan alle fans had om hem in deze moeilijke fase van zijn leven te steunen door kaarten en brieven met persoonlijke steunbetuigingen naar de postbus van de fanclub te sturen. Willy wilde deze zware tijd doorkomen met het lezen van deze dingen. Omdat ik zoveel mooie herinneringen had aan de muziek en de concerten van aanvankelijk Mink De Ville en later Willy De Ville twijfelde ik geen moment en schreef de onderstaande brief aan mijn idool:

Dear Willy,

From Gurrie I heard about you're sickness and the power and courage you're fighting it with. Caught in a "bird cage", that's hard for a freebird like you. I wish you the strength to keep on flying and even maybe get out of the cage again. Keep counting on the support of you're angels, without who's wings you couldn't fly.

You are, with you're music and you're way of life, a big influence on my life, as I use to say: you are playing the soundtrack of my life. I had the privilege to meet you backstage in the Rotterdam Luxor Theater at October the 30th 2006 were you played with the acoustic trio.

This meeting was a routine action for you but a great moment for me (although I'd rather had a drink with you in a New Orleans bar ;) I did thank you for again a great show - I saw a lot since you're first performance in the lowlands - and ask you not even thinking about stop making records or playing live gigs. You answered with you're typical voice: "I only quit when I drop down". ☺ So I hope to see you again on stage sooner or later and like to thank you for all the great music and lyrics you gave us untill now.

I'd like to write poetry and make paintings myself, you influenced me a lot on that too. (this poem is in Dutch and hard to translate, it's about enjoying the silence instead of hang on to a certain clammy religion).

STILTE

~

Mensen zoeken warmte en vertrouwen,
door gebed, meditatie, symboliek,
spiritualiteit, Zen en mystiek,
houvast om het leven te beschouwen.

~

Als warmte ontvangen wordt door kilte,
kan je beter genieten van stilte.

Kind regards, Giel, The Netherlands.

Ik voegde 2 foto's toe, één van de backstage meeting die we in 2006 in het Nieuwe Luxor hadden en ééntje van een schilderij dat ik ooit van Willy had gemaakt. In de hoop dat Gurrie het door zou sturen naar Nina en dat Willy het zou lezen. En in de hoop dat mijn – en de vele ander brieven en kaarten – die hij zou krijgen hem écht iets zouden doen en dat hij (tegen beter weten in) weer op zou knappen om ons nog jaren lang te kunnen verblijden met prachtige cd's en onvergetelijke optredens. Want Willy had een groot deel van zijn leven dingen gedaan die God verboden had maar diezelfde God had toch zeker het beste met mijn idool voor, was mijn stellige overtuiging. Ook God himself heeft weggekijnd op 'Guardian Angel' en 'Heaven Stood Still', ik wist het zeker.

TE VEEL HART (demasiado corazón)

11 juli 1982 - Italië, met als uitbinker Paolo Rossi, won in Madrid voor de derde maal de wereldbeker voetbal voor landenteams. Italië won met 3-1 van West Duitsland. Samen met mijn maat Sjaak zaten we na te genieten in onze stamkroeg. Hoewel we beide voetballiefhebbers waren en – bij afwezigheid van Oranje op dit toernooi – tevreden waren met de uiteindelijke winnaar zou het echte hoogtepunt van deze dag nog volgen. Mink DeVille ging een nachtconcert geven in de Rotterdamse Doelen. Of het tijdstip van aanvang – de band zou rond middernacht pas starten – te maken had met deze voetbalfinale wisten we ook niet. Maar wat we wél wisten was dat het zó hoorde, de muziek van DeVille was bij uitstek geschikt voor het nachtleven (*This must be the night*). Oké een rokerige club als *Eksit* had als podium locatie nog beter geweest maar Mink DeVille was door het succes van de laatste lp *Coup de Grâce* en door festival- en tv aspiraties de kleinere clubs inmiddels ontgroeid. In maart had de band zelfs in de late-night sketch en comedy show *Saturday Night Live* in New York opgetreden. Ik kan me ook nog herinneren dat het beruchte jongerencentrum *Eksit*, waar gerenommeerde bands als *The Sex Pistols*, *Talking Heads*, *U2* en *Joy Division* hun opwachting maakte in dat jaar, tot aan de grond toe afbrandde. Op naar de pluche stoelen van de Doelen dus. Een veelgeroemd chic concertgebouw met een bijzondere akoestische kwaliteit. De bezoekers in die nacht waren op hun manier ook chic en deden het nachtclub gevoel toch oproepen, gelukkig. Veel jonge mannen liepen als DeVille look-a-likes rond en de dames droegen veelal strakke leggings en leren jacks met een getoupeerde hardos en (zwart) gelakte nagels en felle lippenstift (*She's so though*), dé new wave style van de tachtiger jaren. En ook wij hadden *savoir fair*, niet alleen qua uiterlijk met ons ongekamde coupe soleil matje in de nek, dunne snorretjes, strakke pantalons, hagelwitte overhemden, smalle stropdasjes en colberts dan wel gitzwarte leren jacks. We gedroegen ons ook nonchalant en cool en we wisten met elke situatie die zich voordeed te dealen. Bovendien konden we alle teksten van de *Coup de Grâce* lp en Mink DeVille's bekendste nummers – ik had ooit eens het cassettebandje *Savoir Fair* (best of) uit een uitverkoopbak gevist – uit ons hoofd. "*From New York City: Mink DeVille!*" kondigde een man in het steenkolen Engels aan. Net als het Rockpalast concert van oktober 1981 begon het optreden met het instrumentale *Harlem Nocturn* waarin Louie Cortelozzi een scheurende saxofoon solo ten gehore bracht. Het Duitse Rockpalast optreden kende ik goed omdat ik dat op audio tape had staan en in mijn auto al zo'n beetje stuk had gedraaid. Na een avondje stappen was ik in de nacht van 17/18 oktober 1981 thuis gekomen en ontdekte dat de Duitse zender WDR de Rockpalast Rocknacht live op tv uitzond. Via de centrale antenne konden wij de Rundfunksendung ontvangen. Mink DeVille was das zweite Gruppe im festival, dus ik viel met mijn Nase im Butter. Met mijn cassettedeck had ik het optreden van de tv opgenomen en zo mijn eigen bootleg vervaardigd. Jaren lang heeft het eindresultaat – vooral in mijn auto – dienst gedaan als *soundtrack*, onderweg naar- en van avondjes stappen of concertbezoeken (*loud music in cars*). De live tape was ook uitermate geschikt als *soundtrack* tijdens romantische avontuurtjes met *mixed up shook up girls*, maar daar zal ik nú niet over uitwijden. Ik kon die setlist destijds uit mijn hoofd, van het begin – iemand in het publiek schreeuwde "*Du arschloch!*" – tot het einde als Willy voor *die Zugabe* op het podium verschijnt met lipstick traces op de wang die zijn toenmalige vrouw Toots onderweg van de kleedkamer naar het podium had nagelaten.

Mrs. Toots DeVille – haar echte naam was Susan Berlinksy – en Willy trouwde eind jaren zeventig, ze hadden één zoon Sean. Toots was van geboorte half Frans en half Pima-Indiaans en ze was destijds een maffe punkrock chick die ring-piercings in haar witgepoederde neus droeg. Qua uiterlijk (60's Ronettes-style) en gedrag was Toots de voorloopster van Amy Winehouse. En het was ook een *mean jealous bitch!* Volgens insiders heeft ze eens een Marlboro peuk bij een vrouw in haar oog uitgedrukt, omdat deze dame te lang en te verliefd naar Willy had gekeken. Volgens de verhalen is ze jaren later – Willy had allang geen relatie meer met haar – aan een overdosis heroïne overleden. Maar er gaan ook verhalen dat ze haar leven na 20 jaar met Willy heeft

gebeterd en erna jammerlijk in 2005 aan kanker is overleden. Feit is dat de relatie innig en enerverend geweest moet zijn anders had hij nooit zulke prachtige liefdesliedjes kunnen schrijven. Willy trouwde in 1984 met zijn business manager Lisa Leggett en ze gingen samen in New Orleans (Mississippi) paarden fokken en op een boerderij wonen. In 2001 is Lisa tragisch overleden door zelfdoding, Willy vond haar bij thuiskomst. Na Lisa's dood raakte Willy betrokken bij een auto ongeluk waardoor hij een kunstheup kreeg ("*all my bones are busted*") en maanden lang moest revalideren en met een wandelstok liep. Hij ging terug naar New York City waar hij zijn derde vrouw Nina Lagerwall trouwde en waarmee hij uiteindelijk de rest van zijn leven mee doorbracht. Maar Willy had altijd een zwak voor mooie vrouwen, en stak dat niet onder stoelen of banken: "*Is het niet elke droom van een jonge muzikant om daar op dat podium geliefd te worden door bloedmooie vrouwen? Ik heb er alleen steeds zo lang voor moeten werken*", zo grapte hij in 2007 nog backstage tegen een journalist van de Standaard tijdens Gent Jazz. Of zoals hij in 2006 in Humo liet optekenen: "*Gitaren zijn als vrouwen voor mij, zeker! Ik heb er in de loop der jaren een romantische relatie mee opgebouwd; alleen de vorm al. Ze zijn meestal ontstemd, maar als je ze met het juiste gevoel behandelt kun je ze prachtig laten klinken*". Willy DeVille de cynische romanticus, wiens leven bol stond van passie en tragiek.

Zo ver ik kan nagaan waren noch Toots noch Lisa erbij in de Doelen in Rotterdam, maar ook die nacht was doordrenkt met passie en hartstocht. De band speelde die nacht net zo strak als dat de broek van Willy om zijn lange ranke lijf zat. Zijn kostuum had een zeer goede snit, mooie Italiaanse puntschoenen en blinkende sieraden maakte de outfit compleet. Willy schreide elegant en ritmisch over het podium voortdurend sigaretten paffend en soms nippend aan zijn glas, bij tijd en wijlen reagerend op kreten vanuit het publiek. Met zijn indrukwekkende kuif en dunne snorretje had hij de uitstraling en charme van James Dean en Errol Flynn tegelijk. Maar bovenal zagen en hoorde we Willy DeVille zelf, de entertainer en zanger met zijn gruisige stem en continu een peuk in zijn linker hand of geklemd tussen zijn scheve gebit met gouden tand. De rauwe romanticus met teksten over *love and emotion*, recht uit zijn hart en songs die net zo op maat gesneden waren als zijn kwaliteit maatpak. Een muzikale mengeling van 60's r&b, blues, latin en rock'n roll. De new wave meisjes wierpen Willy handkusjes en rode en witte rozen toe tijdens het optreden en soms reageerde hij hierop met scherpe oneliners of alleen met een glimlach vol geveinsde arrogantie. Zijn "*yeah yeah's!*", "*whoboo's!*" en "*Ayayayay's!*" klonken hierbij als krijsende lokroepen van een hitsige zwarte panter. De dvd *Live At Montreux 1982* geeft de sfeer en de vergelijkbare setlist van die avond goed weer. Wat wij al vermoeden of eigenlijk gewoon al wisten werd nu in het holst van de nacht bevestigd. Willy was thé man, our man, my man! Sjaak en ik hadden Mink DeVille kort ervoor nog gezien op klaarlichte dag tijdens de 1982 editie van het Vlaamse Rock Torhout festival. Behalve Mink DeVille had het festival een goeie line-up met o.a. U2, de Steve Miller Band, Tom Tom Club, Talking Heads en Jackson Brown. Vanaf 1978 gingen wij tweetjes al jaarlijks naar het Pinkpop festival maar ondanks dat Mink DeVille in 1982 daar ook optrad hadden we het traditionele bezoek aan het Burgermeester Damensportpark in Geleen dit jaar bewust overgeslagen. Mink DeVille en ZZ Top op de affiche waren oké maar Doe Maar en Kid Creole & The Coconuts... nee, een devaluatie van het festival vonden wij dat. Torhout zou het worden en Torhout wérd het, nog een paar jaar achtereen togen we jaarlijks naar *den Bels* in plaats van naar Limburg. De audio bootleg van het 1982 Doelen optreden heb ik 25 jaar later in een ruil te pakken gekregen, bij een Italiaanse fan nota bene.

Na Torhout en de Rotterdamse Doelen heb ik Mink DeVille en later Willy DeVille met zijn band en als akoestisch trio nog tientallen keren live zien optreden. Soms met vrienden, soms met vriendin, soms alleen en één keer met onze dochter Lizzy. Willy zou één van de belangrijkste mensen in mijn (ons) leven worden, zonder dat hij het zelf wist trouwens. Memorabel voor ons was het concert van 21 februari 1996 wederom in de Doelen te Rotterdam. De cd *Loup Garou* was

net uitgekomen en mijn vriendin Trudy had een rode roos gekocht en daaraan een kaartje gehangen met de tekst *'from you're White Trash Girl'* (naar een track van die cd).

Omdat wij op de derde rij behoorlijk vooraan zaten achtte zij het wel mogelijk om de roos persoonlijk aan Willy te kunnen overhandigen. Willy was gek op rozen want tijdens optredens stond er altijd een vaas met witte rozen op het podium en drapeerde hij om zijn microfoonstandaard soms een slinger van rode rozen. Het was door de jaren heen een soort van gimmick geworden om tijdens DeVille concerten met rozen te dwepen. De roos heeft vele symbolische betekenissen en de schoonheid van deze bloem is al op vele wijzen beschreven. De bloem heeft natuurlijk met de liefde te maken. Dichteres Gertrude Stein schreef eens: *"a rose is a rose, is a rose is a rose"*. Een cryptische zin die zoiets betekent als; *"de roos vernijst naar niets anders dan zichzelf"*, voor altijd en eeuwig, for ever and ever, heart and soul. De symboliek van de roos is: vreugde, geluk, genegenheid, liefde en kwetsbaarheid. De kleur rood beduidt onder meer op: daadkracht, hartstocht, romantiek, verleiding en warmte. En de witte kleur o.a. op: feestelijkheid, zuiverheid, onschuld, puurheid en stilte. Mink- en Willy DeVille hadden de Ben E. King klassieker (*There is a rose in Spanish Harlem*) ook regelmatig op de setlist staan. De affiniteit met rozen was dus groot. Zuiverheid, romantiek... stilte.

Tijdens dat Doelen concert in 1996 spoort Willy DeVille na drie songs zijn publiek aan om uit de stoelen te komen om mee te swingen en niet als zoutzakken in het pluche te blijven zitten. Voor ons het sein om linea recta naar het podium te gaan. Velen enthousiaste fans volgden ons. Het resterende concert stonden Trudy en ik aan de linkerkant van het podium recht tegenover de background singers de zusjes Yadonna & Dorene Wise. Regelmatig kwam Willy onze richting op en je kon het kippenvel op zijn tengere witte handen zien. Teksten werden uit volle borst meegezongen en er was regelmatig oogcontact. Met name tussen Willy en Trudy en tussen Yadonna & Dorene en mij. Tonight was ladies night on mister romantics show. Leuzen (*"Hé José"* en *"Willy I love you, Mi Amore!"*) en verzoek nummers (*Hey! Joe* en *Bamboo Road*) werden van achter ons uit de zaal geroepen en Willy reageerde hier als altijd met veel cynisme op of negeerde het juist volledig. Ook negeerde hij de rode roos die Trudy hem een aantal malen tijdens de show trachten aan te bieden. Kennelijk had hij besloten het symbool der verleiding pas na de show en tijdens de *final bow* in ontvangst te nemen. Want wel gooide hij haar halverwege de show de witte handdoek toe waarmee hij zich gedurende het optreden het zweet van zijn gezicht had geveegd. For what it's worth, maar het stuk textiel ligt nog altijd opgevouwen én ongewassen in onze linnenkast. Na de laatste tonen van *Dust My Broom* en het afscheid van Willy & de band applausseerde wij zo hard dat Trudy vergat de roos aan Willy te geven. Gelukkig was YaDonna zo wijs en vriendelijk om na de aftocht van Willy de bloem in ontvangst te nemen met de belofte deze alsnog aan hem te overhandigen. Later dat jaar zond de VPRO TV het programma *Lola de Musica* uit met daarin een documentaire over Willy DeVille met interview en live fragmenten uit het optreden in *Muziekcentrum Vredenburg* Utrecht van 22 februari 1996. Aan het begin van de documentaire zien we Willy en zijn tweede vrouw Lisa een trap in het gebouw afkomen, Lisa draagt duidelijk te zien de rode roos met het kaartje, die mijn vrouw Trudy de dag ervoor gegeven had. *From you're white trash girl* was toch nog goed terecht gekomen.

Willy werd op 25 augustus 1950 geboren in de stad Stamford in de staat Connecticut, wat onderdeel was van het metropolitaanse gebied van New York. Willy's eigen naam was William Paul Borsej Jr. en hij groeide op in het Belltown district van Stamford. Over zijn ouders is weinig bekend maar zijn grootmoeder was een inheemse Amerikaanse Pequot en Willy had ook Baskisch en Iers bloed in zich. Of zoals hij zelf ooit zei: *"een beetje van dit en een beetje van dat, een echte straatbond"*. Stamford was destijds een postindustriële stad waar bijna iedereen in fabrieken werkten. *"Mij niet gezien..."* zei Willy hierover: *"... dan kom je nergens en ga je er ook dood"*. Dus verliet hij op zijn 16^e jaar school en huis om in de Lower East Side van New York muzikant te worden. Met als grote voorbeelden de blues gitaristen Muddy Waters, John Lee Hooker en met

name John Hammond. Zijn eerste band werd Billy and the Kids maar werd niet wat hij ervan verwachten. Hij verhuisde in 1970 naar Londen om daar een band op te starten, maar slaagde er wederom niet in muzikanten met dezelfde visie te vinden. Teleurgesteld ging hij teug naar de Verenigde Staten en belandde na verloop van tijd in San Francisco, waar hij een band oprichtte met bassist Rubén Sigüenza, drummer Tom "Manfred" Allen, pianist Ritch Colbert, and gitarist Fast Floyd. De band trad op onder de namen Billy DeSade & the Marquis en de Lazy Eights op voordat ze in 1974 de naam Mink DeVille aannamen. Ze verhuisde gezamenlijk naar New York, waar gitarist Louis X. Erlanger aan de band werd toegevoegd en ze één van de huisbands werden van de nu legendarische nachtclub *CBGB's*, waar ook The Ramones, Patti Smith, Television, de Talking Heads en Blondie de basis voor een succesvolle carrière legden. Het zwaar vervallen podium ging na verloop van tijd ter zielen en de meeste huisbands ook, maar Willy DeVille ploegde onverminderd voort met vijf Mink DeVille albums en tien Willy DeVille albums (t/m 2008) als gevolg. De band Mink DeVille werd eind jaren zeventig gemakshalve nog onder de noemer *new wave* geschaard, maar feitelijk mixte de band toen al rock 'n roll en soul met Latijns-Amerikaanse klanken die Willy als kind in de achterbuurten hoorde. En die liefde voor traditionele muziek was tot aan het einde van zijn carrière terug te horen in het repertoire.

We zijn Willy altijd intensief blijven volgen waarbij hij met optredens met zijn elektrische band in de kleinere clubs als Nighttown (Rotterdam) Het Paard (Den Haag) en Paradiso (Amsterdam) toch het beste tot zijn recht kwam. Maar de laatste jaren trad hij steeds meer met zijn akoestisch trio op in schouwburgen en theaters. Want de immer flamboyante DeVille was een veelzijdig artiest die met hart en ziel zijn muzikale boodschap bleef verkondigen, voornamelijk in de lage landen want zijn eigen landgenoten begrepen hem niet: „*Het Amerikaanse publiek behandelt onze eigen cultuur alsof het papieren zakdoekjes zijn: je snuit één keer je neus en je gooit het in de vuilnisbak. Het is bedroevend dat veel van mijn landgenoten nog nooit van Billie Holiday of van Muddy Waters hebben gehoord, om het simpele feit dat je ze nooit meer op de radio hoort. Ik kan wel janken, want ik was verliefd op de radio toen ik in mijn jeugd met doowop muziek kennismakte. Het is allemaal de schuld van de Rolling Stones, die bandig gebruik hebben gemaakt van onze muziektradities en die er popmuziek van hebben gemaakt. Voor mij bestaat er maar één categorie die de moeite waard is: goede muziek.*” Zo liet hij journalist Jan Vollaard in 1999 optekenen in het NRC, niet geheel gespeend van zijn kenbare cynisme. Een aantal fans zag het niet meer zitten in de té soft geworden DeVille maar de eveneens ouder geworden *die-hards* vonden zijn wending begrijpelijk en verfrissend én ook nieuwe bewonderaars uit de jazz- en theater hoek volgden. Trouw aan zijn reputatie deinsde de zanger er niet voor terug de grenzen van zijn muzikaal universum te verleggen. Door zich te omringen met twee muzikanten liet hij alle versieringen voor wat ze waren en toonde de naakte essentie van zijn muziek. Op het podium kroop DeVille even gemakkelijk in de huid van de zigeuner, de country-bluesman, de junkie of de chicano. De muzikale chemie tussen het akoestisch trio creëerde een sound, waarin gespeeld werd met de juiste timing en magische stiltes en waarbij de stem van Willy DeVille schommelde tussen hartverscheurend en onverwacht sober. *The Berlin Concerts (2002)* zijn hiervan inmiddels getuige op twee blinkende dvd schijfjes die elke rechtgeaarde fan koestert.

Zijn muzikale gezellen waren in het jaar 2006 inmiddels, de jonge pianist Darin Brown en zijn trouwe metgezel David Keyes op de contrabas. In m'n eentje was ik naar het Nieuwe Luxor Theater in Rotterdam getogen voor een hernieuwde kennismaking met het *Willy DeVille Acoustic Trio*. De eerste keer was in 1999 op het *Crossing Border Festival* in Den Haag. Die vertoning was wat ons betrof minder geslaagd omdat een zwaar aangeschoten DeVille pas tegen middernacht het podium van het *Lucent Danstheater* op strompelde. De primeur van het akoestische trio had toen nog wel „*een veer op zijn hoed*” moeten worden. Nadat hij in 1998 in het kader van de culturele betrekkingen tussen Frankrijk en Louisiana speelde op het festival van La Rochelle, had Willy zich voorlopig tot deze akoestische setting bekeerd en had toen aangekondigd: „*Ik heb me nooit veel aangetrokken van grenzen tussen de afzonderlijke muziekstijlen. Doowop, soul, rhythm & blues, voor mij draait*

het allemaal om één ding en dat is de emotie die je er als zanger in kunt leggen. Voor Crossing Border heb ik iets nieuws in petto. Tot nu toe maakte ik gebruik van grote, bombastische begeleidingsgroepen met een schetterende saxofoon en harde drums. In plaats daarvan kies ik nu voor akoestische instrumenten en percussie, waardoor de muziek meer ruimte krijgt om te ademen. Alle partijen worden zonder overbodige franje gespeeld, zodat je eindelijk kunt horen wat een fantastische songs het zijn. Ik wil niet terugvallen in een warm bed van muziek die al twintig jaar hetzelfde klinkt. De muzikanten moeten bóngerig zijn, alsof ze voor het eerst op het podium staan."

Voor aanvang kwam ik in de foyer van het Luxor Jan uit Hazerswoude tegen. Jan kon in uit de muziekcène en we waren van elkaar op de hoogte dat we DeVille een warm hart toedroegen. Jan is met zijn rijzige gestalte zelfs zeer prominent aanwezig in het Paradiso publiek op de laatste officiële dvd van *Live in the Lowlands* (2005).

Zowaar was er een goed voorprogramma, in de vorm van delta blues gitarist Keith B. Brown, die een kort maar indrukwekkend akoestisch optreden weggaf. De singer-songwriter speelde een soulfull mix van country blues en soul-folk-pop. Zowel eigen nummers als originals. Hij was een zeer getalenteerde muzikant en niet geheel onbekend zo bleek: Keith vertolkte in de film *The Soul Of A Man* (2003) van Wim Wenders (Martin Scorsese productie) de rol van gitarist Skip James. Voor het eerst sinds maart 2005 (toen in Nighttown) zag ik de broodmagere zanger met de scherpe kop en gouden tand weer live optreden. Gezeten in het pluche van stoel 17 op de 3e rij van dit prachtige Luxor theater zag ik dat hoge kuif en het streepdunne snorretje waren verdwenen. Hij doet met zijn gitzwarte lange lokken denken aan een indiaan en een piraat tegelijk. De gruisige stem en de flamboyante Willy DeVille-stijl waren er gelukkig nog als vanouds. DeVille woont alweer een tijdje in New Orleans en Mississippi, en zijn huidige muziekstijl is behoorlijk door deze streek beïnvloed. Afijn, gezeten in dat pluche dus, bleek mijn rechter buurman een streekgenoot (Westlander) te zijn en m'n linker buurvrouw een zeer gezellige bejaarde Rotterdamse dame in bontjas, die alle nummers meezong en een groot fan was. De sfeer zat er al gelijk goed in dus. Onder luid gejuich kwam Willy, dit keer zonder walking-cane – de voorgaande optredens hadden we hem vanwege een heupaandoening steeds met wandelstok zien opkomen – op zijn eigen wijze op. Zijn optredens mogen dan niet gladjes zijn, ze zijn wel puur. Zijn wijze van presenteren is uniek, als muzikant is Willy DeVille van zeldzame klasse. Dat blijkt direct: alles wat deze rauwe romanticus zingt, lijkt recht uit zijn hart te komen. Of hij nu *Betty*, *Carmelita of Josephine* bezingt, hij aanbidt ieder van hen met heel zijn hart en stembanden. Zijn schurende, versleten stem is vol liefde en gevoel. En hij is opvallend goed bij stem, voor zover daar bij hem sprake van kan zijn. DeVille en zijn twee kompanen, oudgediende David Keyes op bas en de jonge Darin Brown (32) op toetsen, zijn bovendien thuis in zo'n beetje alle roots-stijlen die het Amerikaanse continent voortgebracht heeft. Blues gaat net zo vlot als latin, rock'n'roll kan net zo swingen als tex-mex. En door de man die sigaret en gitaar afwisselt, klinkt alles als Willy. Het repertoire bestaat grotendeels uit klassiekers van de afgelopen pakweg honderd jaar. De Drifters-hit *Save the Last Dance for Me* en *Just to Walk that Little Girl Home* mede gecomponeerd door zijn overleden steun en toeverlaat Doc Pomus, allemaal passeren ze de revue. Opvallend is dat DeVille's eigen nummers in niets onderdoen voor die gouden nummers. Samen vormen ze een prachtig boeketje songs. En DeVille is de man die ze kan brengen, met verve en gevoel. Weinig zangers kunnen zijn pure passie tentoon spreiden. Deze man zingt zijn liedjes niet, hij lééft ze. Het best is hij in zijn ballads, wanneer hij zijn woorden bijna bidt. Veel echter en oprechter kan zang niet zijn [...]

Over de auteur

Een muzikliefhebber heeft zich stellig voorgenomen zijn ervaringen in boekvorm te delen met anderen muzikliefhebbers. *Muziek* die hem aanspreekt komt automatisch in de (fictieve) *soundtrack van zijn leven*. Een soundtrack die voor een groot deel al *gespeeld* is. En een soundtrack waarvan niemand weet *wanneer* die zal gaan eindigen. De soundtrack van een *échte* liefhebber. En alhoewel hij zelf geen noot op wat voor instrument dan ook kan spelen is muziek *hét* motto van zijn leven geworden. Muziek beluisteren, muziek bezoeken, muziek bekijken, muziek beléven, muziek bespreken, lezen over muziek én... schrijven over muziek.

Want *schrijven* deed hij al eerder. Over allerlei onderwerpen in allerlei vormen in het algemeen en over muziek in het bijzonder. Schrijven van gedichten, proza, songteksten, reisverhalen, columns, recensies en brieven. Als tijdverdrijf, als uitlaatklep en voor wie het maar lezen wilde. Dit hoofdzakelijk in- en voor besloten kring of voor plaatsing op internet-websites, magazines, fora, weblogs, en een aantal papieren publicaties. Zo heeft hij eerder in eigen beheer een aantal dichtbundels vervaardigd. Gedeelten uit deze bundels en andere publicaties zoals recensies en concert reviews komen ook weer in dit boek terug omdat ze onvermijdelijk waren voor de desbetreffende *soundtrack*.

Over het boek

Een bundeling van losse persoonlijke verhalen waarin steeds de thema's *verbondenheid* en *passie voor (live) muziek* terug keren. Met stromingen en idolen uit de internationale muzikscene als onderwerp en doorspekt van feitenkennis, van Americana tot Zydeco en van Aerosmith tot ZZ Top. Het aanvangsmoment van het schrijven van OP MIJN *LIVE* GESCHREVEN kwam niet toevallig, de auteur begon hiermee in augustus 2009 nadat één van zijn grootste muzikale idolen Willy DeVille op 58-jarige leeftijd aan kanker overleed. Aan het indrukwekkende leven van deze markante artiest, die hij de laatste dertig jaar intensief gevolgd had op uitgebrachte geluids- en beeld dragers, via de media en bij live ontmoetingen, kwam een einde. En hiermee kwam er ook een einde aan een belangrijk tijdperk in zijn eigen leven, zo vond hij. Tijd om de muzikale balans eens via het schrijfproces op te maken. "De soundtrack van mijn leven", is de subtitel van dit boek waarin een liefhebber vertelt over de hobby die hem zijn leven lang bezig houdt en die hem op het lijf (live) is geschreven.

Over de release

Het boekwerk zou volgens planning halverwege het jaar 2011 uitgebracht moeten worden, het schrijfproces is nu nog in volle gang. Als een uitgever interesse heeft kan deze zich melden via e-mail bij gvdhoeven@kabelfoon.nl